

ΣΚΟΠΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΤΟ ΣΕΠΤΟΥΚΙ ΤΗΣ ΑΒΑ ΠΑΘΑΗ ΑΒΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1ο
ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

εκδόσεις
πηγή

τίτλος συγγράμματος
Το Σεντούκι της Άβα Νάθαν Άβα
Βιβλίο 1: Το χρυσαφένιο νόμισμα

συγγραφέας
Σκοπίδης Χρήστος

...

διεύθυνση έκδοσης
Βαλάντης Ναγκολούδης

σύμβουλος έκδοσης
Γιώργος Ιωαννίδης

atelier
Λυδία Χατζημάρκου,
Άρτεμις Χατζημάρκου

φιλολογική επιμέλεια
Έθελ Αγγελίδου

α' έκδοση Φεβρουάριος 2026
isbn 978-960-626-924-0

Εκδόσεις Πηγή **A Pigi Publication**
Θεσσαλονίκη - Αθήνα Thessaloniki - Athens

www.pigi.gr | 2311 27 28 03 | info@pigi.gr
Μέλος του Πρότυπου Ομίλου Πολιτισμού Πηγή

...

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού,
η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό
μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Στην οικογένειά μου —
την πρώτη, εκείνη που με μεγάλωσε.

Και, προπάντων, στη δεύτερη,
τη δική μου πια οικογένεια·
στις αγαπημένες μου Νεφέλη και Δήμητρα-Σοφία,
γιατί χωρίς εκείνες τίποτα δεν θα είχε γίνει.

Μα και σε κάθε οικογένεια αυτού του κόσμου,
γιατί η οικογένεια είναι, πάντα, το μεγαλύτερο δώρο.

Η ΑΚΤΗ ΤΩΝ ΓΚΡΕΜΩΝ

Το κατάλευκο χέρι του έκανε έντονη αντίθεση με το μαύρο αντικείμενο που κρατούσε σφιχτά. Ο άνδρας σκαρφάλωνε και έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Έπρεπε να φτάσει στην κορυφή του απόκρημνου βουνού, προτού η μαύρη ιπτάμενη φιγούρα τον προλάβει.

Το βουνό υψωνόταν σαν σκοτεινό τείχος πάνω από το ομιχλώδες τοπίο. Ο άνδρας ανέβαινε με δυσκολία, καθώς τα απότομα βράχια, όσο πλησίαζε στην κορυφή, γίνονταν ολοένα και πιο μυτερά. Έριξε μια γρήγορη ματιά πίσω από τον ώμο του και την είδε να πλησιάζει με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Έσφιξε ακόμα πιο δυνατά το αντικείμενο που κρατούσε στο ιδρωμένο χέρι του, πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε να σκαρφαλώνει. Ήξερε πως τα κουρασμένα πόδια του δεν θα άντεχαν για πολύ. Έπρεπε, όμως, να φτάσει στην απέναντι άκρη της κορυφής. Δεν γινόταν να αποτύχει. Χιλιάδες είχαν θυσιάσει τη ζωή τους για να φτάσει αυτός εδώ, στην Ακτή των Γκρεμών, εκεί που, όπως λένε οι θρύλοι, ό,τι πέσει χάνεται για πάντα.

Ξαφνικά, σταμάτησε απότομα και με δυσκολία, καθώς το έδαφος κάτω από τα πόδια του τελείωσε χωρίς καμία προειδοποίηση. Προσπάθησε να ρίξει μια ματιά κάτω, μα το σκοτάδι, το ατελείωτο βάθος, και η ομίχλη που κάλυπτε τα πάντα σαν πέπλο, τον εμπόδιζαν να διακρίνει το οτιδήποτε. Μπορούσε μόνο να ακούσει το αγριεμένο νερό να βρυχάται εκατοντάδες μέτρα κάτω από τα πόδια του.

Ένα απαλό αεράκι χάιδεψε το πρόσωπό του και μια μυρωδιά που προμήνυε καταιγίδα γέμισε τα πνευμόνια του. Σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τα γκρίζα σύννεφα που περνούσαν από πάνω του. Τότε συνειδητοποίησε πόσο θα του έλειπαν αυτά τα απλά πράγματα της φύσης. Έπειτα, κατέβασε το βλέμμα του και κοίταξε το μαύρο αντικείμενο που κρατούσε σφιχτά.

Ήταν ένα μικρό σεντούκι με γυαλιστερή, σκούρα όψη που έμοιαζε να έχει εγκλωβίσει όλα τα σύννεφα που ήταν μαζεμένα πάνω από το κεφάλι του. Το καπάκι του κοσμούσαν τέσσερα ρουμπίνια, ένα σε κάθε γωνία. Το ρουμπίνι στο επάνω αριστερό άκρο έλαμπε με ένα ζωντανό, έντονο κόκκινο χρώμα, ενώ τα άλλα τρία ήταν βυθισμένα σε μια σβηστή, βυσσινί απόχρωση, σαν να είχαν χάσει τη δύναμή τους ή να περίμεναν κάτι για να ξυπνήσουν. Στο κέντρο του καπακιού υπήρχε μονάχα ένας μαύρος κύκλος που κάλυπτε σχεδόν όλη του την επιφάνεια και έμοιαζε να είναι βαθιά χαραγμένος μέσα σε αυτήν.

Μια ψυχρή γυναικεία φωνή ακούστηκε από πίσω του: «Ο Δημιουργός θα θυμώσει πάρα πολύ, αν το κάνεις».

Ο άνδρας δεν γύρισε να την κοιτάξει. «Πες στον Δημιουργό σου... ότι μπορεί να αρχίσει να θυμώνει», απάντησε με σιγουριά. Πριν τελειώσει τη φράση του, σήκωσε το χέρι του με αποφασιστικότητα και πέταξε το σεντούκι στον γκρεμό.

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στις άκρες των χειλιών του, παρόλο που ήξερε καλά τι θα ακολουθούσε. Ήταν αδύνατον να τα βάλει μαζί της. Πλέον, δεν υπήρχε και λόγος. Πήρε μια βαθιά ανάσα, γνωρίζοντας πως ήταν η τελευταία του.

Η σκοτεινή φιγούρα τράβηξε με μίσος τη μαύρη λαβή του σπαθιού της. Καθώς αυτό αποσπάστηκε από το θηκάρι του, εμφανίστηκε μια λεπίδα αποτελούμενη από κατάμαυρο καπνό, σαν σκιά που παλλόταν αργά. Η μαγεμένη λεπίδα έσκισε τον αέρα και επεκτάθηκε με ασύλληπτη ταχύτητα προς τον λαιμό του άνδρα. Το κεφάλι του έπεσε με δύναμη στα νωπά βράχια. Το ακέφαλο σώμα, υποκύπτοντας στη βαρύτητα, έγειρε μπροστά και χάθηκε στο απέραντο κενό.

Δεν είχε πεθάνει άσκοπα όμως· ο στόχος του είχε επιτευχθεί.

Τα μοβ μάτια της σκοτεινής φιγούρας συνέχιζαν να κοιτάζουν ασάλευτα το κενό. Κάθε της αναπνοή συνοδευόταν από τα αργά κινούμενα πελώρια φτερά της. Γύρω της, δεκάδες κατάμαυρες νυχτερίδες πετούσαν αθόρυβα και φάνταζαν να συμερίζονται την οργή της. Σε αντίθεση με τον νεκρό άνδρα η ίδια είχε αποτύχει, και η αποτυχία της θα είχε σκληρές συνέπειες. Το πολυπόθητο αντικείμενο είχε εξαφανιστεί. Γνώριζε ότι δεν υπήρχε κανένα νόημα να το ακολουθήσει. Ήξερε πολύ καλά πως ό,τι πέφτει στην Ακτή των Γκρεμών χάνεται για πάντα.

ΜΕΡΟΣ 1

ΟΪΟ Ρ'ΟΪΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

601 χρόνια μετά...

Σε ένα μικρό λευκό βαρκάκι, βρισκόταν ένα νεαρό αγόρι που το έλεγαν Άντελ. Η εμφάνισή του δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο. Ψηλόλιγνος, με ατημέλητα καστανά μαλλιά που πάντα βαριόταν να κουρέψει, με αποτέλεσμα να τα διώχνει από τα μάτια του κάθε φορά που ήθελε να παρατηρήσει κάτι. Η επιδερμίδα του ήταν λευκή, και οι φακίδες που στόλιζαν τη μικρή του μύτη και τα λεπτά του χείλη τόνιζαν την παιδική του αθωότητα. Τα μελένια μάτια του είχαν πάντα ένα απλανές, ονειροπόλο βλέμμα, καθώς το μυαλό του ταξίδευε μονίμως σε φανταστικές περιπέτειες με ήρωα τον ίδιο.

Ζούσε σε ένα μικρό χωριό με λίγους κατοίκους, μαζί με τις δύο αδελφές του, τη Σίρι και τη Μάρτα. Ο μοναδικός του φίλος, ο Όμπιν, είχε μετακομίσει με την οικογένειά του σε μια μακρινή πόλη περίπου έναν χρόνο πριν. Το όνομα της πόλης ήταν τόσο περίπλοκο που συχνά αδυνατούσε να το θυμηθεί. Οι ελάχιστοι νεαροί που κατοικούσαν στο χωριό τον θεωρούσαν αλλόκοτο και φαντασιόπληκτο και δεν έχαναν ευκαιρία να τον κοροϊδεύουν και να τον πειράζουν. Όσο υπήρχε ο Όμπιν δεν τον ενοχλούσε. Τώρα όμως, που είχε μείνει μόνος, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Οι κλωτσιές και οι μπουνιές δεν μοιράζονταν πλέον και υπήρχε μονάχα ένας αποδέκτης: αυτός. Γι' αυτό, προτιμούσε να περνάει τις περισσότερες ώρες όσο πιο μακριά από το χωριό μπορούσε.

Έτσι και σήμερα, από τις πρώτες πρωινές ώρες βρισκόταν στο λευκό του βαρκάκι, λίγα μέτρα μακριά από την ακτή της γαλάζιας θάλασσας,

η οποία περιβαλλόταν από ψηλά βουνά με καταπράσινα δάση. Στο χέρι του κρατούσε σφιχτά το αυτοσχέδιο καλάμι του, με την ελπίδα να τσιμπήσει έστω και ένα ψάρι. Είχε περάσει ήδη δώδεκα ώρες στο βαρκάκι, αλλά, όπως πάντα, δεν είχε καταφέρει να πιάσει κανένα.

Ο ήλιος είχε πλέον δύσει πίσω από τις ψηλές βουνοκορφές, βάφοντας την πλάση με βαθιές πορτοκαλί και ροζ αποχρώσεις. Τα ήρεμα νερά χτυπούσαν τραγουδιστά την ακτή, και όλα έμοιαζαν ήρεμα και φυσιολογικά. Τίποτα στην ατμόσφαιρα δεν προμήνυε πως σε λίγα λεπτά η ζωή του θα άλλαζε για πάντα.

Το στομάχι του γουργούρισε δυνατά, σαν ηφαίστειο που ήταν έτοιμο να εκραγεί, και τότε μόνο συνειδητοποίησε πως η πείνα τον είχε θερίσει. Έκανε έναν μορφασμό, φανερά απογοητευμένος από την αποτυχία του ψαρέματος. «Δέκα λεπτά ακόμη», μουρμούρισε στον εαυτό του, όταν ξαφνικά το καλάμι του έγειρε απότομα μπροστά.

Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα από έκπληξη. Το χέρι του έσφιξε το καλάμι με δύναμη, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα για το τι έπρεπε να κάνει. Η λογική του έλεγε να το τραβήξει όσο πιο δυνατά μπορούσε – και αυτό ακριβώς έκανε. Από τα μπλε νερά ξεπρόβαλε κάτι μικρό και σκούρο, παγιδευμένο στο αγκίστρι του.

«Ναι!» φώναξε με ενθουσιασμό και το πρόσωπό του έλαμψε από χαρά, λες και είχε κερδίσει κάποιον διαγωνισμό ψαρέματος. Η χαρά του, όμως, ήταν δικαιολογημένη. Πρώτη φορά κατάφερε να πιάσει έστω και ένα μικρό ψάρι, μετά από έναν ολόκληρο χρόνο καθημερινής προσπάθειας.

Από τότε που είχε φύγει ο Όμπιν, το ψάρεμα είχε γίνει η αγαπημένη του ασχολία. Η Σίρι, η μεγαλύτερή του αδελφή, είχε κάνει τα πάντα ώστε στα δέκατα πέμπτα γενέθλιά του να του κάνει δώρο αυτό το βαρκάκι. Ήξερε πως ο Άντελ αγαπούσε τη θάλασσα όσο τίποτα άλλο στον κόσμο. Πάντα φανταζόταν ότι κάποια μέρα θα είχε το δικό του μεγάλο πλοίο, σαν αυτά των παραμυθιών που του έλεγαν οι παππούδες του, και με αυτό θα ταξίδευε σε όλα τα φανταστικά τοπία που είχε πλάσει στο μυαλό του, συμμετέχοντας σε τρομερές περιπέτειες.

Άρχισε να τραβάει την πετονιά με απαλές κινήσεις και το μαύρο αντικείμενο ξεκίνησε να επιπλέει προς το μέρος του. «Ήμουν σίγουρος πως δεν έφταιγαν τα σκουλήκια που έχω για δόλωμα, κι ας είναι νεκρά από πέρυσι!» φώναξε, ανήμπορος να κρύψει τη χαρά του.

Ωστόσο, η χαρά του εξανεμίστηκε γρήγορα και το πρόσωπό του χλώ-

μιασε, μόλις συνειδητοποίησε πως στο αγκίστρι δεν είχε πιαστεί κανένα ψάρι, αλλά ένα παλιό, σκούρο σεντούκι. «Ωωω... Όχι!» αναφώνησε με αμέτρητες νότες απερίγραπτης απογοήτευσης.

Με αργές κινήσεις, σήκωσε το σεντούκι, που δεν ήταν μεγαλύτερο από την παλάμη του και, αφού απομάκρυνε μερικά φύκια από πάνω του, το εξέτασε προσεκτικά. Τα τέσσερα ομοιόμορφα ρουμπίνια στις γωνίες του καπακιού τράβηξαν αμέσως την προσοχή του. Παρατήρησε ότι το πάνω αριστερά έλαμπε με έντονο κόκκινο χρώμα, σαν να ήταν αναμμένο. «Είναι διαμάντια;» σκέφτηκε, χωρίς να είναι σίγουρος. Το βλέμμα του κινήθηκε στον μαύρο κύκλο, ανάμεσα στα τέσσερα ρουμπίνια, που κάλυπτε σχεδόν ολόκληρη την επιφάνειά του. Πέρασε απαλά το δάχτυλό του πάνω του και συνειδητοποίησε πως το σχέδιο ήταν βαθιά χαραγμένο στο καπάκι, το οποίο δεν είχε καμία κλειδαριά, κανέναν μηχανισμό, τίποτα που να το κρατά σφραγισμένο.

Με βιαστικές κινήσεις, απελευθέρωσε το αγκίστρι που είχε γαντζωθεί στο επάνω δεξί ρουμπίνι. «Αααχ!» αναφώνησε όταν τσίμπησε το δάχτυλό του στη μύτη του αγκιστριού. Μερικές σταγόνες αίματος κύλησαν πάνω στην επιφάνεια του καπακιού και χάθηκαν αργά μέσα στον χαραγμένο κύκλο. Στη συνέχεια εξαφανίστηκαν, σαν να τις είχε απορροφήσει. Πράγμα που στην αρχή του φάνηκε απολύτως λογικό, καθώς το ξύλο ήταν άκρως απορροφητικό υλικό, αλλά όσο το παρατηρούσε, το υλικό του δεν έμοιαζε καθόλου με ξύλο. Έμοιαζε περισσότερο με... δεν ήταν σίγουρος με τι. Δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο στη ζωή του. Ήταν σαν άφθαρτο γυαλί, που είχε φυλακίσει μέσα του όλο το φως και το σκοτάδι του κόσμου, και το τελικό αποτέλεσμα ήταν ένα σκούρο γκρίζο χρώμα.

Έμεινε να παρατηρεί για μερικά ακόμη δευτερόλεπτα τον χαραγμένο κύκλο, που έμοιαζε να είχε αλλάξει ελαφρώς απόχρωση. Παρότι διατηρούσε το σκούρο, σχεδόν μαύρο ύφος του, μια ανεπαίσθητη πορφύρα απόχρωση φαινόταν να διαγράφεται στην κυκλική επιφάνειά του. Δεν ήταν απόλυτα βέβαιος, όμως, αν αυτό ήταν το χρώμα του εξαρχής ή αν άλλαξε από την ώρα που ποτίστηκε με το αίμα του.

«Αααχ!» φώναξε ξανά, αυτή τη φορά πιο δυνατά, καθώς ένωσε έναν οξύ πόνο να διαπερνά το κεφάλι του, σαν σουβλιά. Έξυσε μανιωδώς το σημείο, αλλά ο πόνος είχε ήδη εξαφανιστεί. Ίσως να έφταιγαν οι καρπαζιές που είχε αρπάξει την προηγούμενη μέρα από τον Κάιν και την παρέα του, όταν επέμενε πως είχε δει γοργόνες και ότι, μάλιστα, μία από αυ-

τές του είχε μιλήσει τον περασμένο μήνα. Φυσικά, ήξερε πως αυτό ήταν ψέμα, αλλά πάντα υποστήριζε τις φανταστικές του ιστορίες σαν να ήταν αληθινές. Ακόμη και όταν το τίμημα ήταν μερικές κλωτσιές ή καρπαζιές, δεν τον πείραζε. Για εκείνον, ο κόσμος της φαντασίας του ήταν πολύ πιο ενδιαφέρων από την πραγματικότητα.

Με μια απότομη κίνηση έδιωξε από τα μάτια του τις τούφες των μαλλιών του και άφησε μια νότα ενθουσιασμού να του ξεφύγει μόλις σήκωσε το βαρύ καπάκι. Στο μικρό εσωτερικό του σεντουκιού υπήρχαν τέσσερις κυκλικές εσοχές σε τέλεια σειρά. Οι τρεις από αυτές ήταν άδειες, ενώ στην πρώτη αριστερά, φωλιασμένο τέλεια, βρισκόταν ένα μικρό χρυσαφένιο νόμισμα.

Η επιφάνεια του νομίσματος ήταν απόλυτα λεία, λες και κανένα ανθρώπινο χέρι δεν είχε αγγίξει ποτέ το πολύτιμο μέταλλο. Η χρυσαφένια όψη του είχε μια μοναδική, σχεδόν μαγική ζεστασιά, σαν το φως του ήλιου την αυγή. Στο κέντρο του, χαραγμένη με λεπτά καλλιγραφικά γράμματα, υπήρχε μια φράση: «*Το Μέλλον*».

Άπλωσε διστακτικά το χέρι του και άγγιξε απαλά το νόμισμα, προσπαθώντας να το σηκώσει. Μάταια, όμως· το νόμισμα φαινόταν να είναι κολλημένο στα τοιχώματα της κυκλικής εσοχής, σαν να ήταν κομμάτι του ίδιου του σεντουκιού. Συνέχιζε να κοιτάζει προσεκτικά το εσωτερικό του σεντουκιού, χωρίς να βλεφαρίσει στιγμή, σαν να φοβόταν ότι θα χάσει κάτι αν ανοιγόκλεινε τα μάτια του. Οι τρεις άδειες κυκλικές εσοχές είχαν η καθεμία διαφορετικό χρώμα: η δεύτερη ήταν λευκή, η τρίτη γκριζα και η τέταρτη μαύρη. Έμοιαζε σαν κάποιος να είχε καταφέρει να αφαιρέσει τα τρία από τα τέσσερα νομίσματα που υπήρχαν κάποτε μέσα και για κάποιον άγνωστο λόγο να είχε αφήσει μονάχα αυτό.

«Περίεργο...» ψιθύρισε και το βλέμμα του ξαναγύρισε στο μικρό χρυσαφένιο νόμισμα με τη μυστηριώδη φράση: «*Το Μέλλον*».

Ξαφνικά, τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα, σαν δυο φεγγάρια στον νυχτερινό ουρανό. Μια ζεστή λάμψη ξεπήδησε από το κέντρο του νομίσματος και ταξίδεψε σε όλη την επιφάνειά του, λες και ήταν έτοιμο να ζωντανέψει. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, ολόκληρο το εσωτερικό του σεντουκιού φωτίστηκε από το απαλό χρυσαφένιο φως του νομίσματος που έσβησε τόσο ξαφνικά όσο είχε εμφανιστεί.

Έκλεισε το σεντούκι απότομα, προσπαθώντας να διατηρήσει την ισορροπία του, καθώς τα πόδια του άρχισαν να τρέμουν ανεξέλεγκτα,

ενώ η καρδιά του χτυπούσε ξέφρενα, σαν να πάλευε να βγει από το στήθος του. Γύρισε το κεφάλι του προς τη στεριά, με τα μάτια του γεμάτα τρόμο, αλλά στο πρόσωπό του υπήρχε και μια έκφραση αβεβαιότητας. Παρά τον φόβο που τον διαπερνούσε, δεν μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό του για το μυστήριο αντικείμενο.

Είχε ακούσει αμέτρητες ιστορίες για μαγεμένα αντικείμενα, αλλά τώρα που κρατούσε ένα στα χέρια του, αμφέβαλλε αν θα ήθελε πραγματικά να πάρει μέρος σε κάποια από αυτές. Ήξερε καλά ότι δεν ήταν ο πιο τολμηρός άνθρωπος στον κόσμο. Ωστόσο, όσο και αν το σώμα του έτρεμε σαν βρεγμένη γάτα από τη στιγμή που το σεντούκι είχε ζωντανέψει, κάτι τον κρατούσε και δεν ήθελε να το πετάξει.

Συνέχιζε να παρατηρεί εξονυχιστικά τη στεριά και όταν συνειδητοποίησε πως δεν υπήρχε ίχνος ψυχής τριγύρω, ένα αίσθημα ανατριχίλας χάιδεψε τη ραχοκοκαλιά του και ο πανικός τον κυριεύσε.

Με μια απότομη κίνηση, έχωσε το μικρό σεντούκι βιαστικά στην τσέπη του και δεν μπήκε καν στον κόπο να κάνει κουπί. Πήδηξε κατευθείαν στο νερό και άρχισε να τρέχει πανικόβλητος προς το χωριό.

Λίγα λεπτά αργότερα, έφτασε στο μικρό χωριό, το οποίο βρισκόταν κρυμμένο σε μια φυσική λεκάνη, περιτριγυρισμένο από καταπράσινα βουνά. Οι κορυφές τους δημιουργούσαν την ψευδαίσθηση ότι άγγιζαν τον ουρανό, ενώ η φύση που τα περιέβαλλε ήταν αληθινά μαγευτική. Πίσω από το βόρειο βουνό, το οποίο ήταν και το χαμηλότερο, απλωνόταν ο ωκεανός, για τον οποίο ο Άντελ είχε ακούσει τρομερές ιστορίες. Όλες αυτές είχαν έναν κοινό παρονομαστή: την απεραντοσύνη του. Η αγαπημένη του, όμως, ήταν η ιστορία που περιέγραφε τον ωκεανό σαν έναν ατελείωτο κύκλο· αν ξεκινούσες ένα ταξίδι με πλοίο και κρατούσες ευθεία πορεία, κάποια στιγμή θα κατέληγες στο ίδιο σημείο απ' όπου ξεκίνησες.

Το χωριό του, το Βάλεα Βέρντε, ήταν ένα ήσυχο μέρος, γεμάτο χαμηλά λευκά σπίτια με κεραμιδί σκεπές. Τα στενά σοκάκια του ήταν πάντα πεντακάθαρα και στολισμένα με λουλούδια σε ζωηρά χρώματα που άνοιξαν περήφανα όλο τον χρόνο. Οι κάτοικοί του ασχολούνταν κυρίως με το κυνήγι και τη γεωργία, καθώς η γενναιοδωρία της φύσης τους

παρείχε άφθονα συστατικά για νόστιμα γεύματα και φαρμακευτικά βότανα, αφού το χωριό βρισκόταν περικυκλωμένο από πλούσια δάση και εύφορα εδάφη. Οι ανταλλαγές με άλλες περιοχές ήταν ελάχιστες, καθώς τα μεγάλα πλοία σπάνια έφταναν στην απομονωμένη ακτή τους, αφήνοντας το χωριό σχεδόν αποκομμένο από τον υπόλοιπο κόσμο.

Η ήπειρος στην οποία ανήκε το Βάλεα Βέρντε, η Άμαρα, ήταν μια μικρή έκταση γης, χαμένη στις άκρες του κόσμου. Ελάχιστες ήταν οι ιστορίες και οι θρύλοι που κατάφεραν να διασχίσουν τα φυσικά της όρια. Ήταν ένας τόπος που ζούσε και ανέπνεε με δικούς του ρυθμούς, μακριά από τις φουρτούνες και τα γεγονότα των άλλων ηπείρων. Ανάμεσα σε αυτούς τους ξεχασμένους θρύλους που ποτέ δεν είχαν περάσει τα σύνορα της Άμαρα, βρισκόταν και ο αρχαίος θρύλος του σεντουκιού που κρυβόταν τώρα στην τσέπη του Άντελ.

Ο Άντελ, βέβαια, δεν ενδιαφερόταν καθόλου για την καλή ποιότητα ζωής που του χάριζε το χωριό του. Το μυαλό του ταξίδευε πάντα σε μεγαλύτερα όνειρα, σε περιπέτειες πέρα από τα όρια της Άμαρα. Είχε ορκιστεί στον εαυτό του ότι μια μέρα θα γινόταν τόσο καλός ψαράς, που θα μπορούσε να ανταλλάσσει τα ψάρια του με τα νομίσματα που έφερναν αραιά και πού οι ξένοι. Με αυτά τα νομίσματα θα αγόραζε ένα πλοίο και θα άνοιγε πανιά για τα πέρατα του κόσμου, αναζητώντας τις μαγικές περιπέτειες που άκουγε στα παραμύθια των παππούδων του.

Η μεγαλύτερή του αδελφή, η Σίρι, παρότι ήταν μόλις είκοσι δύο ετών, είχε καταφέρει να γίνει μία από τους ικανότερους κυνηγούς του χωριού, και πάντα φρόντιζε να φέρνει στον Άντελ και τη Μάρτα το καλύτερο κρέας. Τα πρωινά, σε αντίθεση με τους λιγοστούς νέους του χωριού που αδιαφορούσαν για τη μόρφωση, η Σίρι δίδασκε στα αδέλφια της γράμματα και αριθμητική – γνώσεις που είχε μάθει από τη μητέρα τους, πριν εκείνη φύγει από τη ζωή.

Η μητέρα τους πέθανε πρώτη, χτυπημένη από μια σοβαρή ασθένεια, αφήνοντας ένα μεγάλο κενό στην οικογένειά τους. Ένα κενό που ο πατέρας τους δεν κατάφερε να γεμίσει ποτέ. Βυθίστηκε στη θλίψη και βρήκε παρηγοριά στο ποτό, το οποίο σύντομα έγινε η μόνιμη συντροφιά του. Μια μοιραία μέρα, μεθυσμένος όπως πάντα, πήγε για κυνήγι, αλλά δεν επέστρεψε ποτέ. Μια αγέλη αγριογούρουνων τον κατασπάραξε στις απόκρημνες πλαγιές των βουνών, αφήνοντας τα τρία παιδιά μόνα τους, με μοναδική φροντίδα αυτή των αδύναμων παππούδων τους. Από τότε,

ο ρόλος των δύο γονέων έπεσε στους ώμους της Σίρι, που ήταν μόλις δεκατριών ετών. Παρά το βάρος της ευθύνης, η Σίρι δεν λύγισε ποτέ. Φρόντιζε πάντα, με την απλόχερη και άνευ ανταλλάγματος αγάπη της, να τους προστατεύει και να μη λείπει τίποτα από τα δύο μικρότερα αδέρφια της.

Λίγα σπίτια πιο πάνω από το δικό τους ζούσαν οι παππούδες του Άντελ, οι γονείς της μητέρας τους. Κάποτε, ο Άντελ περνούσε ατελείωτες ώρες στο σπίτι τους. Οι παππούδες του ήξεραν αμέτρητες ιστορίες, γεμάτες φαντασία και περιπέτεια, κάποιες αληθινές, αλλά οι περισσότερες δημιουργήματα του μυαλού τους. Λάτρευαν να αφηγούνται αυτές τις ιστορίες στον Άντελ, ζωντανεύοντας κόσμους μαγικούς, γεμάτους γοργόνες, δράκους και υπερδύναμα αντικείμενα. Όμως, τα τελευταία δύο χρόνια τα πράγματα είχαν αλλάξει. Οι παππούδες του είχαν γεράσει τόσο που οι αναμνήσεις τους άρχισαν να ξεθωριάζουν. Ελάχιστες ιστορίες είχαν απομείνει στη μνήμη τους, και το μυαλό τους δεν μπορούσε πια να επινοήσει νέες. Υπήρχαν φορές που δεν θυμούνταν ούτε το όνομα του ίδιου του Άντελ. Εκτός αυτού, τις περισσότερες φορές ο παππούς του έπεφτε, αναγκάζοντας τον Άντελ να τον σηκώσει και, πιστέψτε τον, δεν ήταν καθόλου ελαφρύς.

Καθώς πλησίαζε το χωριό, ο Άντελ διέκρινε σμήνη από μαύρα όντα να πετούν πάνω από τα λευκά σπίτια, γεμίζοντας τον σκοτεινό ουρανό. Σήκωσε το κεφάλι του με απορία και, αφού έδιωξε μερικές τούφες μαλλιών, έκανε τα μάτια του δύο σχισμές. Ήταν νυχτερίδες. Εκατοντάδες νυχτερίδες.

Δεν είχε ξαναδεί ποτέ τόσες πολλές νυχτερίδες στα μέρη του. Το θέμα ήταν σχεδόν τρομακτικό: αμέτρητες μαύρες φιγούρες στροβιλίζονταν στον ουρανό, δημιουργώντας ένα πυκνό πέπλο, σαν πελώρια σκιά. Δεκάδες κάτοικοι είχαν μαζευτεί στη μικρή πλατεία κοιτάζοντας το αλόκοτο θέαμα με περιέργεια.

«Ήρθαν τα φιλαράκια σου να σε πάρουν;» ακούστηκε ξαφνικά μια τσιριχτή φωνή μέσα από το πλήθος. Τέσσερα αγόρια πλησίαζαν με γρήγορο ρυθμό προς το μέρος του.

«Οι φίλοι σου, χαζέ!» συνέχισε το εύσωμο αγόρι, κάνοντας μια περιπαικτική κίνηση προς τον ουρανό, ενώ τα άλλα τρία που τον ακολουθούσαν ξεσπούσαν σε γέλια σε κάθε του φράση.

Ο Άντελ είχε συνηθίσει να τον παρομοιάζουν με άσχημα όντα. Δεν

τον ενοχλούσε αυτό. Αυτό που τον ενοχλούσε ήταν το πρόσωπο του Κάιν και των νταήδων φίλων του. Ο Κάιν, με την ογκώδη του σιλουέτα και το ύφος του αδίστακτου αρχηγού, ήταν πάντα πρόθυμος να δείξει τη δύναμή του με κάθε ευκαιρία

Ο Άντελ έσφιξε τα χείλη του και με μια γρήγορη κίνηση έχωσε το σε-ντούκι ακόμα πιο βαθιά στην τσέπη του.

«Τι έχεις εκεί, βρωμιάρη; Έπιασες κανένα χταπόδι;» συνέχισε ο Κάιν πλησιάζοντας απειλητικά. Ήταν τουλάχιστον ένα κεφάλι ψηλότερος και τρεις φορές πιο εύσωμος από τον Άντελ. Το στρογγυλό πρόσωπό του είχε γίνει κατακόκκινο, προδίδοντας πως η μικρή απόσταση που διένυσε βιαστικά για να τον φτάσει ήταν αρκετή για να τον λαχανιάσει.

Με μια απότομη κίνηση, ο Κάιν έκανε να αρπάξει το αντικείμενο μέσα από την τσέπη του Άντελ αλλά, πριν προλάβει, ένα λεπτό γυναικείο χέρι τον γράπωσε με δύναμη.

«Δίνε του, Κάιν!» είπε προστακτικά η Σίρι, η μεγαλύτερη αδελφή του Άντελ, που είχε μπει ανάμεσά τους. Τα καταπράσινα μάτια της άστραφταν από θυμό. «Δεν θες να τις φας βραδιάτικα!» συνέχισε με έντονο τόνο και έσπρωξε το χέρι του με δύναμη.

Το βαρύ σώμα του Κάιν οπισθοχώρησε αδέξια, ενώ τα τρία αγόρια που στέκονταν πίσω του παρακολουθούσαν τη Σίρι χωρίς να βλεφαρίσουν στιγμή. Παρά τον εσωστρεφή, σκληρό και απότομο χαρακτήρα της, η ομορφιά της ήταν αδιαμφισβήτητη. Τα μακριά, κατακόκκινα μαλλιά που ανέμιζαν σαν φωτιά γύρω από το πρόσωπό της, τα καλλίγραμμα, στιβαρά πόδια της, και οι αμέτρητες φακίδες που κάλυπταν το ανοιχτόχρωμο δέρμα της, ήταν συχνή πηγή φαντασίωσης για κάθε νεαρό του χωριού.

«Θα τα πούμε όταν θα είμαστε μόνοι, κουτσομούρη!» είπε τελικά ο Κάιν με μια απειλητική νότα στη φωνή του. Με ένα απότομο νεύμα έκανε σήμα στους φίλους του, οι οποίοι ξεκόλλησαν με δυσκολία τα βλέμματά τους από τη Σίρι και τον ακολούθησαν μέσα στο πλήθος.

«Ευχαριστώ», είπε ο Άντελ με μια δόση αμηχανίας, αλλά δεν πήρε καμία απάντηση από την αδελφή του. Αντί για λόγια, έλαβε ένα αγριεμένο βλέμμα που τον έκανε να χαμογελάσει ακόμα πιο αμήχανα.

Ανηφορίζοντας ένα στενό σοκάκι που ανέβαινε ανάμεσα στα λευκά πέτρινα σπίτια, τα δύο αδέρφια παρατηρούσαν τα σμήνη των νυχτερίδων που γέμιζαν τον ουρανό και, όσο περνούσε η ώρα, πλήθαιναν ολοένα και περισσότερο.

«Περίεργο», μουρμούρισε η Σίρι χωρίς να πάρει τα μάτια της από τον ουρανό.

Το μυαλό του Άντελ, όμως, για ακόμα μια φορά ταξίδευε αλλού. Χωρίς να πάρει ανάσα, άρχισε να της αφηγείται ό,τι του είχε συμβεί. Και λίγα δευτερόλεπτα μετά, με τα πνευμόνια του να δουλεύουν ακατάπαυστα, η Σίρι βρέθηκε να κρατάει στα χέρια της το σεντούκι, παρά τη θέλησή της.

«Δηλαδή φωτίστηκε μόνο του;» ρώτησε με επίπεδη, απρόθυμη φωνή, δείχνοντας με το δάχτυλό της το μικρό χρυσαφένιο νόμισμα.

«Ναι...» απάντησε ο Άντελ με μια έκφραση απογοήτευσης, σαν να περίμενε έστω και έναν υπαινιγμό ενθουσιασμού από την αδελφή του. «Και ο κύκλος στο καπάκι... νομίζω το χρώμα του ήταν διαφορετικό πριν τρέξει το αίμα μου μέσα...»

Η Σίρι κούνησε το κεφάλι της με εμφανή δυσαρέσκεια. Ήξερε καλά τον αδελφό της και την τάση του να βυθίζεται σε φανταστικές ιστορίες.

«Ήσουν απλά τυχερός και ψάρεψες ένα περίεργο σεντούκι, Άντελ. Δεν έχει τίποτα το μαγικό! Δεν είσαι πια παιδί!» είπε απότομα, χτυπώντας το σεντούκι με δύναμη στο στήθος του Άντελ, δίνοντάς του το πίσω. «Αν δεν ωριμάσεις, δεν θα σταματήσουν ποτέ να σε πειράζουν!» συμπλήρωσε με απόγνωση.

«Δεν λέω ψέματα αυτή τη φορά!» διαμαρτυρήθηκε ο Άντελ με πάθος και φωνή σπασμένη από παράπονο.

«Ναι, ναι, ξέρω», απάντησε η Σίρι μηχανικά, καθώς αυτή τη φράση την είχε ακούσει αμέτρητες φορές από το στόμα του αδελφού της, τις τελευταίες... χίλιες μέρες.

Σύντομα, τα δύο αδέρφια έφτασαν μπροστά στο μικρό τους σπίτι. Ήταν λευκό, με κόκκινα κεραμίδια στη σκεπή και μια αυλή γεμάτη κίτρινες παπαρούνες που έγερναν απαλά στον καλοκαιρινό αέρα, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα με ένα γλυκό, λουλουδένιο άρωμα.

«Κρέας!» φώναξε ο Άντελ, ρουθουνίζοντας δυνατά, μόλις η Σίρι άνοιξε την ξύλινη εξώπορτα και η μυρωδιά του καλοψημένου κρέατος διείσδυσε στα σωθικά του.

Το στενό χολ φωτιζόταν αμυδρά από τρία κεριά που κρέμονταν στον απέναντι τοίχο, ρίχνοντας το απαλό, τρεμάμενο φως τους πάνω στις πέτρινες επιφάνειες.

«Βάλε να φας! Έχει λίγη ώρα που το φιλετάρισα και το έψησα», είπε η Σίρι, και του έδωσε μια χάρτινη σακούλα που κρατούσε στο χέρι της

όλη αυτή την ώρα. «Σου αγόρασα και λαχανικά», πρόσθεσε και, αφού άρπαξε ένα από τα κεριά από τον τοίχο, χώθηκε σε ένα μικρό δωμάτιο στο βάθος.

Ένα λεπτό αργότερα, βγήκε ντυμένη με τα ρούχα του κυνηγιού. Φορούσε το δερμάτινο παντελόνι της, το σκούρο πανωφόρι της και τις ανθεκτικές μπότες που της επέτρεπαν να κινείται στις τραχιές επιφάνειες των βουνών.

«Φεύγεις;» ρώτησε ο Άντελ, φανερά απορημένος.

Η Σίρι τώρα μετρούσε βιαστικά τα βέλη που είχε στη φαρέτρα της και έπειτα την έριξε στον ώμο της με έναν αέρα σιγουριάς. «Όταν κατέβηκα στην πλατεία να αγοράσω τα λαχανικά, μου είπαν πως ένα κοπάδι αγριογούρουνα κατέβαινε την πλαγιά. Δεν γίνεται να χάσουμε τέτοια ευκαιρία».

«Εντάξει! Να προσέχεις!» απάντησε ο Άντελ, δίχως να πάρει το βλέμμα του από την αδελφή του. Ήξερε πόσο ικανή ήταν η Σίρι, αλλά δεν μπορούσε να κρύψει την ανησυχία που φώλιαζε μέσα του κάθε φορά που εκείνη έφευγε για κυνήγι. Ειδικά όταν πήγαινε να κυνηγήσει αγριογούρουνα.

«Η Μάρτα είναι στους παππούδες. Θα τους πάω φαγητό, κι αν έχει αποκοιμηθεί, θα την αφήσω εκεί». Η Σίρι άρπαξε βιαστικά ένα πιάτο γεμάτο με κρέας. «Άσε τις χαζομάρες και βάλε να φας!» πρόσθεσε με αυστηρή φωνή και, αφού πήρε το τόξο που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο, εξαφανίστηκε.

Ο ήχος της πόρτας που έκλεισε απότομα πίσω της έσπασε τη σιωπή, αφήνοντας τον Άντελ να στέκεται μόνος του στον διάδρομο. Το στομάχι του γουργούριζε επίμονα, αλλά το μυαλό του ήταν αλλού, απορροφημένο από μια πιο έντονη πείνα. Δίχως να χάσει στιγμή, μπήκε βιαστικά στο δωμάτιό του, το οποίο φωτιζόταν αχνά από το φως ενός μεγάλου κεριού που είχε ανάψει ήδη η Σίρι.

Με μια απότομη κίνηση του χεριού του, άδειασε βιαστικά το ξύλινο τραπέζι, σκορπίζοντας τα μικροαντικείμενα στο πάτωμα με θόρυβο. Το σεντούκι με τη σκούρα όψη και τα τέσσερα ρουμπίνια στο καπάκι πήρε τη θέση του στο κέντρο, σαν να ήταν το πολυτιμότερο αντικείμενο στον κόσμο εκείνη τη στιγμή. Κάθισε στη μοναδική παλιά καρέκλα, που έτριζε σε κάθε του κίνηση, και το άνοιξε αργά, αποκαλύπτοντας το μυστηριώδες χρυσαφένιο νόμισμα.

Περίμενε με ανυπομονησία. Τα λεπτά έμοιαζαν να κυλούν βασανιστικά αργά καθώς κοίταζε το νόμισμα, ελπίζοντας να ξαναζωντανέψει το φως που είχε δει νωρίτερα. Είχε περάσει πάνω από μισή ώρα, όμως, το νόμισμα τον κοιτούσε πίσω αδιάφορα, άψυχα. Δίχως να ζωντανέψει, δίχως να ξαναφωτίσει, δίχως να γίνει κανένα μαγικό. Δηλαδή, όπως ακριβώς θα έπρεπε να συμπεριφέρεται ένα νόμισμα.

«Ίσως ήταν ιδέα μου», σκέφτηκε με βλέμμα θολό από απογοήτευση.

Τα λεπτά συνέχιζαν να περνάνε και ένιωθε όλο και πιο πεπεισμένος πως το μυαλό του τού είχε παίξει παιχνίδια. Οι αμέτρητες ώρες που είχε καθίσει κάτω από τον καυτό ήλιο τον έκαναν να δει πράγματα τα οποία δεν έγιναν στην πραγματικότητα.

«Καλύτερα έτσι», μουρμούρισε χαμηλόφωνα. Αν και βαθιά μέσα του λαχταρούσε να ζήσει τη μαγική περιπέτεια που είχε ονειρευτεί, η ιδέα τον είχε τρομάξει ήδη αρκετά. Ήξερε καλά ότι δεν ήταν γενναίος. Φοβόταν μήπως απογοητευτεί από τον εαυτό του αν ανακάλυπτε ότι δεν μπορούσε να είναι σαν τους ήρωες των ιστοριών που άκουγε. Εκτός αν οι ήρωες είχαν πάντα στο πλευρό τους τη Σίρι, να τους βοηθά, να τους προστατεύει, να τους σώζει από μπελάδες και να μπαίνει μπροστά όταν τα πράγματα δυσκόλευαν.

Έμεινε για ώρα αμφιταλαντευόμενος, με τα μάτια του καρφωμένα στο νόμισμα, που τώρα φωτιζόταν από το απαλό φως του φεγγαριού, το οποίο εδώ και λίγη ώρα διαπερνούσε το παράθυρο του δωματίου του. Μετά από αρκετή σκέψη, κατέληξε στο συμπέρασμα πως, αν ερχόταν κάποιος και τον ρωτούσε –με ένα μαχαίρι στον λαιμό– αν θα ήθελε να ζήσει την περιπέτεια, με όλα τα ρίσκα που συνεπάγεται, και έπρεπε να απαντήσει μόνο με ένα «ναι» ή «όχι», η απάντησή του θα ήταν «ναι». Ο πόθος του ήταν μεγαλύτερος από την αβεβαιότητά του μήπως αποτύχει ως ήρωας.

Παρόλο που το στομάχι του συνέχιζε να γουργουρίζει, η πείνα του είχε εξαφανιστεί. Το σεντούκι παρέμεινε σιωπηλό, δεν ξαναζωντάνεψε όση ώρα το κοίταζε βυθισμένος στις σκέψεις του. Ήταν πια βέβαιος· η κούραση και ο ήλιος ήταν υπαίτια που το μυαλό του σκαρφίστηκε όλα αυτά τα γεγονότα. Ναι, ήταν σίγουρος, όλα ήταν φαντασία του. Η λογική είχε μιλήσει.

Έκλεισε το καπάκι αργά και, χωρίς να βγάλει τα ρούχα του, ξάπλωσε στο φθαρμένο ράντζο, που βρισκόταν πίσω από την ξύλινη καρέκλα. Το

τρεμάμενο φως του κεριού τον νανούρισε απαλά και, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, τα μάτια του βάρυναν και αποκοιμήθηκε, αφήνοντας πίσω του κάθε σκέψη για το μυστηριώδες αντικείμενο.

Έξω από το μικρό του σπίτι, πάνω από το ήσυχο χωριό, εκατοντάδες νυχτερίδες πετούσαν στον έναστρο ουρανό, σκίζοντας τη νύχτα με τα φτερά τους. Στη βόρεια πλευρά, εκεί όπου τελείωναν τα σπίτια και ξεκινούσε το πυκνό δάσος, μια μαύρη φιγούρα στεκόταν ακίνητη ανάμεσα στους γέρικους κορμούς.

Το σώμα της πλαισίωναν δύο μεγάλα φτερά που πετάριζαν αργά και σιωπηλά, ακολουθώντας κάθε της ανάσα. Και τα μοβ μάτια της, χωρίς να βλεφαρίσουν στιγμή, ήταν καρφωμένα στο τρεμάμενο φως του παρθύρου του Άντελ.